

นี่คือห้องวังที่มีหิมะหนาเป็นปรกาการ
มีผีและวิญญาณทำหน้าที่ผู้คุม
มีเพลงลึสมที่รอวันระเบิด

สตีเวน คิง เจียน

พจนีย์ จิตรชัยวิวัฒนา แปล

“จากปลายปากกาของนักเขียนขายดีที่สุดตลอดกาล”

เดอะไชนิ่ง คีนนรก

เดอะไชนิ่ง

THE LOST SYMBOL

ก า ร ข ่า น คื อ ร ำ ก ร ำ น ที่ ส ำ ค ัญ

ทั้งภรรยาและผมชอบอ่านหนังสือ ผมมีบทละครต้องเขียน อย่างที่อัล ช็อคลีย์
อาจจะบอกคุณแล้ว

ผลงานของสตีเวน คิง
ที่จัดพิมพ์โดยแพรวสำนักพิมพ์
11/22/63 วันสังหาร (11/22/63)
लगनरु (Doctor Sleep)
जुललंड (Joyland)

เดอะชไนน์ คีนหรก

The Shining

สตีเวน คิง

เขียน

พจนีย์ นัตรชัยวิวัฒนา

แปล

THE LOST SYMBOL

The Shining
เดอะ ไซน์นิ่ง คีนเนว

เบเวอร์ลี่ฮิลล์

ในเครือบริษัทพอมริทรีฟรินดิงแอนด์พับลิชชิง จำกัด (มหาชน)
๓๙๙ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๙๐
โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๖๕ โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๔-๓๕๕๕, ๐-๒๕๒๔-๓๔๙๙, ๐-๒๕๒๕-๕๑๑๑
E-mail: info@amarin.co.th

The Shining by Stephen King
Copyright © 1977 by Stephen King

This translation is published by arrangement with Doubleday,
an imprint of the Knopf Doubleday Publishing Group, a division of Random House, Inc.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอิเล็กทรอนิกส์ ตัดวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต
สื่อดิจิทัลให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่
ไม่ว่าวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด ถือเป็นความผิดอาญา ตาม พรบ. ลิขสิทธิ์
และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

ข้อมูลทางบรรณกรรม กองอนุรักษ์มรดกไทย

กิง, สตีเวน

เดอะ ไซน์นิ่ง คีนเนว / สตีเวน กิง เขียน; พจนีย์ จัตุรวิวิธนา แปล จาก The Shining.-
กรุงเทพฯ: แพรวล้านกัมพู ฌมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชวิง, 2558.

(6), 444 หน้า. (วรรณกรรมแปล ลำดับที่ 487)

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-1153-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทพอมริทรีฟรินดิงแอนด์พับลิชชิง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้จัดการใหญ่ ธรินทร์ อุทะกะพันธุ์ ปัญจรัฐโรจน์ • บรรณาธิการที่ปรึกษา สุภาวดี โทมกรัตต์
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการสายงานหนังสือเล่ม อดิชา จิระธร • บรรณาธิการอำนวยการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

คิดหนักนาดูเมื่อถึงคราวจะต้องเขียนคำนำนิยายแปลเรื่อง *The Shining* เพราะเชื่อว่าคนไม่น้อยเคยผ่านตามาบ้างแล้วในรูปแบบภาพยนตร์ ความดีงามของบทประพันธ์เรื่องนี้ย่อมเป็นที่ทราบกันอยู่พอสมควร

แต่โปรดรู้ไว้เถิดว่า เมื่อคุณได้อ่านมันเอง ตอนนั้นละที่คุณจะเข้าถึงสุดยอดความหลอนสุดสะพรึงที่จะเขย่าจิตคุณ

งานของคิงไม่ได้จุดดจาดเล็ดลอดอย่างเดียว เวลาอ่านเรื่องที่เขาเขียนเราจะรู้สึกเหมือนกำลังยืนอยู่บนชายหาดที่น้ำสูงประมาณเข่า ถ้าเราไม่ขยับไปไหนเท้าของเราจะจมลงไปในทรายเรื่อย ๆ และอาจถึงไม่ขึ้นอีกเลย

คิงมีความละเอียดในการสร้างตัวละคร ทุกตัวมีบทบาท มีปมหลัง และมีเหตุผลในการทำสิ่งต่าง ๆ ที่โดดเด่นอีกอย่างคือ เขาสร้างฉากและบรรยากาศได้เก่งมาก ทำให้โรงแรมเกือบร้างบนภูเขาหิมะในโคโลราโดเหมือนจะมีอยู่จริง...

...มนุษย์และอมมนุษย์ในนั้นก็เหมือนจะมีอยู่จริง...เช่นกัน

แพรวสำนักพิมพ์

ตุลาคม ๒๕๕๘

האבן שמעון

คำนิยม

แด่โจ ฮิลล์ คิง ผู้ส่องแสงไม่สิ้นสุด

มิสเตอร์วิลเลียม จี. ทอมป์สัน บรรณาธิการหนังสือเล่มนี้
และสองเล่มก่อนของผม

เป็นชายผู้มีปฏิภาณและวิจารณญาณที่ดี
เขามีส่วนช่วยเหลือดูแลหนังสือเล่มนี้มากมายนานแล้ว ผมจึงขอขอบคุณยิ่ง
เอส. เค.

มีโรงแรมแนวรีสอร์ท
ที่สวยงามติดอันดับโลกมากมาย
ตั้งอยู่ในโคโลราโด
แต่ไม่มีที่ใด
เป็นต้นแบบของโรงแรม
ที่กล่าวถึงในเรื่องราวต่อไปนี่เลย
โอเวอร์ลุคและผู้คนที่เกี่ยวข้อง
มีอยู่แต่ในจินตนาการ
ของผู้ประพันธ์
เท่านั้น

และในห้องชุดนี้เช่นกัน เป็นที่ตั้งของ...นาฬิกาไม้มะเกลือยี่ห้อหนึ่ง ลูกตุ้ม
ของมันแกว่งไกวเป็นเสียงทึบหนักในจังหวะช้าๆ และเมื่อ...ถึงเวลาตีบอกชั่วโมง
เสียงที่ดังก้องจากปอดของเครื่องในตัวเรือนก็ดังกังวานชัดเจนเป็นทำนองไพเราะยิ่ง
แต่มีความแปลกหูและสำคัญเสียจนในทุกหนึ่งชั่วโมง นักดนตรีในวงจำต้องหยุด
บรรเลง...เพื่อเงี่ยหูฟังเสียงนั้น ผู้คนที่กำลังเดินทางลัดเลาะก็ต้องชะงักการเคลื่อนไหว
ไปด้วย และเกิดความงุนงงขึ้นชั่ววูบหนึ่งในหมู่คนอันรื่นเริงนี้ และในขณะที่
ทำนองเสียงจากนาฬิกายังดังอยู่ ก็เห็นได้ว่าผู้ที่ตื่นเต้นที่สุดหน้าซีดลง ส่วนพวกที่
อายุมากและสงบกว่านั้นก็ยกมือลูบหน้าผากเหมือนอยู่ในภวังค์หรือความฝันสับสน
แต่เมื่อเสียงก้องนั้นเงียบลง เสียงหัวเราะเบาๆ ก็ดังขึ้นทั่วหมู่คนเหล่านั้น...และ
[พวกเขา] ต่างยิ้มเหมือนจะขยับความตื่นตระหนก...ของตน และกระซิบสาบาน
ต่อกันว่า เมื่อได้ยินนาฬิกาตีครั้งต่อไป จะไม่เกิดอารมณ์เช่นเดิมนี้อีกแล้ว จากนั้น
หลังเวลาหกสิบนาทีผ่านไป...ก็มีเสียงนาฬิกาตีดังขึ้นอีกครั้ง ซึ่งนั่นก็ก่อความงุนงง
ลึกลับ และหลงภวังค์ขึ้นอย่างเดิม

แต่แม้จะเป็นเช่นนั้น งานฉลองก็ยังรื่นเริงและหรูหรา...

อี. เอ. ไป

“เดอะมาสก์ออฟเดอะเรดเดธ”

เมื่อเหตุผลลบล้างไป ปิศาจย่อมถือกำเนิด

โกยา

แสงจะส่องเมื่อแสงส่อง

คำพังเพยโบราณ

ภาคนี้

กล่าว

การสัมภาษณ์งาน

แจ็ค ฟอร์ด แรนซ์ คิดในใจว่า *ไอ้ห่วยชีเบ่งเฮ้ย*

อัลลแมนสูงห้าฟุตห้านิ้ว เมื่อเขาเคลื่อนไหวก็เหมือนช้างมวนวลอย่างที่คุณจะเป็นลักษณะเฉพาะของชายร่างอ้วนเตี้ยทั้งหลาย รอยแสบของเขาดูตรงไหนก็ดูสุกใสเหมือนผิวที่ไหม้แดดในฤดูร้อน ผมคือคนที่คุณเอาปัญหามาปรึกษาได้ สุกนั้นพูดกับลูกค้ายาอย่างนั้น ส่วนกับลูกจ้าง มันจะกระด้างกว่านั้นว่า อย่าให้พลาดเขียนะนาย ดอกคาร์เนชั่นสีแดงกลั้วอยู่ที่ปากเสื้อ อาจจะเพื่อไม่ให้คนตามถนนเข้าใจผิดว่าสจวร์ต อัลลแมน เป็นสับหั่นเพื่อประจำเมือง

ขณะที่ฟังอัลลแมนพูด แจ็คก็ยอมรับกับตัวเองว่าคงไม่มีทางชอบคนที่อยู่อีกฟากโต๊ะได้ ไม่ว่าจะเป็นใคร...ในสถานการณ์เช่นนี้

อัลลแมนถามอะไรที่แจ็คไม่ทันฟัง ซึ่งไม่ผิดเลย เพราะอัลลแมนเป็นคนชนิดที่จะเก็บความบกพร่องแบบนั้นเข้าสมองไว้พิจารณาในภายหลังแน่

“อะไรนะครับ”

“ผมถามว่ากรรยาคุณเข้าใจดีหรือไม่ว่าคุณจะต้องมารับภาระอะไรที่นี่ และแน่นอนว่ายังมีลูกชายคุณอีก” เขาเหลือบมองใบสมัครตรงหน้า “แต่เนี่ยลิสเนกรรยาคุณไม่รู้สึกลำบากเรื่องนี้บ้างเลยรี”

“เวรดีเป็นผู้หญิงที่พิเศษมากนะครับ”

“ลูกชายคุณก็พิเศษด้วยสินะ”

แจ็คยิ้ม ใช้รอยยิ้มกว้างขวางแบบรับแขก “เราก็ชอบคิดอย่างนั้นครับ เขาฟังตัวเองได้มากเลยสำหรับเด็กวัยห้าขวบ”

ไม่มียิ้มตอบจากอัลลแมน เขาสอดใบสมัครของแจ็คกลับเข้าแฟ้ม เอาแฟ้มใส่เข้าลิ้นชัก ตอนนั้นบนโต๊ะแทบจะว่างเปล่า มีเพียงแผ่นรองเขียน โทรศัพท์คอมพิวเตอร์ และถาดเอกสารเข้า/ออก ซึ่งทั้งสองถาดก็ว่างเปล่าเช่นกัน

อัลล์แมนลุกขึ้น เดินไปที่ตู้เก็บแฟ้มมูมห้อง “ช่วยเดินมาด้านในโต๊ะหน่อย เกอะ มีสเตอร์ทอร์แรนซ์ เราจะดูผังของแต่ละชั้นกัน”

เขาหยิบกระดาษแผ่นใหญ่กลับมาทำแผ่น วางลงบนพื้นโต๊ะไม้วอลนัทเงางาม แจ็คยืนอยู่ข้างเขา ได้กลิ่นโคโลญของอัลล์แมนชัดเจน ประโยคโฆษณาผู้ชายของฉันทโคโลญอิงลิชเลเธอร์ทุกคน ไม่เช่นนั้นก็ไม่ใส่อะไรเลย ดังขึ้นในหัวเสียเฉยๆ จนเขาต้องกัดลิ้นไว้ไม่ให้หัวเราะพรีตออกมา นอกผ่นห้องมีเสียงจากครัวของโรงแรมโอเวอร์ลูดที่งานกำลังเบาลงหลังมือเที่ยงดังมาแว่วๆ

“ชั้นบนสุด” อัลล์แมนพูดอย่างกระตือรือร้น “ห้องใต้หลังคา บนนั้นไม่มีอะไรเลยนอกจากของกระจุกกระจิก โอเวอร์ลูดเปลี่ยนมือมาสองสามครั้งตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่สอง และดูเหมือนผู้จัดการแต่ละคนที่เข้ามาจะเอาทุกอย่างที่ไม่ต้องการขึ้นไปไว้ห้องใต้หลังคา ผมต้องการให้คุณวางกับดักหนูและยาเบื่อบนนั้นให้ทั่วๆ พวกแม่บ้านที่ทำงานชั้นสามบอกว่าได้ยินเสียงแกรกกราก ผมไม่เชื่อหรอกนะ ไม่เลยสักนิด แต่จะต้องไม่มีโอกาสแม้แต่หนึ่งในร้อยที่จะมีหนูแม้แต่ตัวเดียวในโรงแรมโอเวอร์ลูด”

แจ็คซึ่งสงสัยว่าทุกโรงแรมในโลกน่าจะมีหนูสักหนึ่งหรือสองตัว ก็ได้แต่หุบปากไว้

“และแน่นอนว่าคุณต้องไม่ให้ลูกชายขึ้นไปบนห้องใต้หลังคาเด็ดขาด ไม่ว่าในกรณีใดๆ”

“ครับ” แจ็คพูด จิกยิ้มรับแขกอีกครั้ง นี่มันเหยียดหยามกันชัดๆ ไอ้ห่วยขี้เป่งนี่คิดจริงๆ หรือว่าเขาจะยอมให้ลูกชายไปเฟ้นฟานบนห้องใต้หลังคาติดกับดักหนูที่มีแต่เฟอร์นิเจอร์ทิ้งแล้วกับอะไรอีกก็ไม่รู้ล่ะ

อัลล์แมนดึงผังห้องใต้หลังคาออกไปสอดไว้ใต้กอง

“โอเวอร์ลูดมีห้องพักทั้งหมดหนึ่งร้อยสิบห้อง” เขาพูดด้วยน้ำเสียงทรงภูมิ “สามสิบห้อง ที่เป็นห้องสวีททั้งหมด อยู่บนชั้นสามนี้ สิบห้องในปีกิตะวันตก (รวมเพรซิเดนเซียลสวีทด้วย) สิบห้องตรงกลาง และอีกสิบในปีกิตะวันออก ทุกห้องมีทิวทัศน์งามตระการตา”

อย่างน้อยช่วยเก็บภาษาเซลส์แมนไปหน่อยได้มั้ย

แต่เขาก็ไม่ปริปาก เขาต้องได้งานนี้

อัลล์แมนสอดผังชั้นสามเข้าไปใต้กอง แล้วทั้งคู่ก็ดูผังชั้นสองกัน

“สี่สิบห้อง” อัลล์แมนว่า “เป็นห้องคู่สามสิบกับห้องเดี่ยวสิบ และที่ชั้นหนึ่งมีอย่างละยี่สิบห้อง รวมห้องเก็บผ้าปูเตียงชั้นละสามห้อง กับห้องเก็บของชั้นสอง ริมด้านตะวันออกของโรงแรมและชั้นหนึ่งริมด้านตะวันตก มีคำถามไหม”